

MIMRA

Medlemsblad for Lindås Sogelag

Nr. 3

November 1989

2. årg.

Innhald:

Formannen har ordet	side	2
Hordaland Sogelag	"	4
Gamalt frå Hosanger	"	4
Som medlem i sogelaget---	"	6
Hjelmås Teglverk, -eit industri- eventyr på 1800-talet	"	6
Skulen var ei gåva---	"	10
Hardingfela	"	13
Svelteforing	"	14
Viktige merkedagar om vinteren	"	14
Frå gamle dagar	"	15
Herme	"	16

FORMANNEN HAR ORDET.

Gode lagsmedlem.

Først av alt vil eg takka for den gode mottakinga av medlemsbladet "Mimra". Ein fekk god kritikk tilbake og ikkje minst: Nye medlemer melde seg inn i laget. Honnør til redaksjonsnemnd og redaktøren Ottar Styve.

Mykje av arbeidet vårt i år har vore med "Bjørn West"-samlinga. Me fekk pengar frå kommunen til restaurering og registrering. Fylkeskonservatoren i Hordaland hadde sist sumar 2 personar i sving i 10 dagar med å registrera tinga. Mykje vart gjort, men ein del står att.

Det lokalhistoriske møtet til Hordaland Sogelag vart i år lagt til Nordhordland. Masfjorden Sogelag stod for møtet, som vart halde på Dykolbotn Leirskule 9. og 10. september. Sogelagsfolk frå heile fylket møtte fram.

Emna var denne gongen: Brosjyre, vegbok og bygdebok, lokalhistorie og reiseliv. Arkivar Christopher Harris tok føre seg "Lokalhistoie og lokalkunnskap for den nye kulturismen". Ut frå sin bakgrunn som redaktør av engelskspråkleg reiselivsmagasin og lokalhistoisk forfattar vurderte han behovet for god tilgang på lokalhistorie og lokalkunnskap i mange former for turistane. Han nemnde kva som finst, og korleis han meinte slikt skriftleg materiale burde vera.

Fylkeskonservator Nils Georg Brekke talte om "Kulturhistorisk Vegbok - ein nøkkel til

forståing av kulturlandskapet". Han orienterte om korleis boka ville bli bygd opp, og om kva som bør vera med i ei slik bok. Heimefrontmuseet "Kåken" er mellom dei tinga som høyrer heime i ei slik bok. Arbeidet med dette er i gang.

Han orienterte vidare om ideen til "Prosjekt Vestkyst", der llynghjemuseet på Verås i Lindås er ein vesentleg del.

Reiselivssekreter Kari Lauvli tok opp emnet om reiselivet og lokalhistorie sett frå reiselivskontoret sin synstad. Ho orienterte om arbeidet i reiselivslaget, og kom inn på den nye reiselivsplanen for Hordaland og den vekt den legg på Nordhordland.

Ho såg samarbeidet mellom sogelaga og reiselivet som sers viktig, og understreka kor viktig det er med orientering om lokalsamfunnet og lokalhistorie i reiselivsarbeidet. Masfjorden sogelag arrangerte tur til Stordalen Fjellstove der Masfjorden kommune inviterte til storslagen middag og festleg samvere. På turen fekk deltakarane orientering om Masfjorden kommune av Einar Kvinge, og Bjørn West-veteran Hjalmar Matre fortalte om "Bjørn West" og kva han opplevde i fjella under krigshandlingane der i 1945.

+ + +

I haust har to triste meldingar nådd oss alle. To gode sogelagsmedlemer har gått bort.

Eivind Lauvås, som i mange år har vore oppteken med lokalsoge og ættegransking, gjekk bort etter kort sjukelege. Slekta hans Eivind har gjeve Lindås sogelag alt sogematerialet som var etter han.

Så kom meldinga om at Harald M. Hagesæter brått hadde gått bort. Harald kunne det meste om åttene i gamle Hamre, og hjelpte mange med å finna kunnskap om åtta si.

Me lyser fred over Eivind og Harald sine minne.

Jan B. Thorsheim

HORDALAND SOGELAG

har valt Jan B. Thorsheim som formann på nytt. Det er hyggjeleg at Lindås sogelag sin dyktige leiar også får bruk sitt talent i ein større samanheng, -til glede også for vårt lag. Me ønskjer han framleis lukke i arbeidet!

GAMALT FRÅ HOSANGER

Etter Ola Viko (d.e.)

Friing. Når dei ville på friing, tok dei med seg eit kalveskinn under armen, truleg avdi folket skulle skyna kva ærend dei kom i. Fekk dei avslag snudde dei kalvskinnet rangt når dei kom heim att.

Lestraborni. Når ungdomane skulle konfirmerast betalte dei presten minst ein dalar og stundom eit stykke smør attåt. Ein som lite kunne vart ofte varsla om at han ikkje kom til å bli konfirmera. Men den dagen det skulle betalast spurde presten kor mykje pengar han hadde med seg. Han sa han hadde to dalar. Presten sa då at han fekk vera med inn. Han skulle få sleppa han og.

Umgangsskule. På ein stad me gjekk på umgangsskule hadde me det soleis: Me sat rundt eit langbord i storstova, medan husfolki sat

umkring og arbeidde. Sume spann og sume dreiv på med eitkvart anna. Alle skuleborni fekk graut og mjølk til middag. Um natti vart det tillaga eit halmbol på golvet i skulestova. Um dagen sopa dei berre halmen i hop og breidde ein kvitel over. Middagsgrauten fekk me i ei "kødla". Mjølka fekk me i to koller, og so åt alle i lag.

Jul. Natti til juledag og nyårsdag og trettandedag brann det ljós. Trettanaftan vart bordet dekka som julaftan med mat og drikka. Dei hadde eit stort ljós med tre greiner på. Dette kalla dei Helligtrekongeljoset, og dei kveikte det medan dei åt. Den kvelden tykte ungdomen det var høgtidsamt.

Gravferd. Den dagen dei skulle grava bar dei liket inn i stova og breidde på det eit fint åkle som var veve i ruter med mange fargar. So sette dei ein stake med ljós på kista. Det brann når folket kom. Åkledet hadde dei på heilt til dei kom på kyrkjegarden på Hosanger. Kransar og anna slikt brukte dei aldri før i tida.

Ovtru. Det var visse dagar dei måtte gjera, eller la vera å gjera, visse ting. Solkverven måtte ingen kjemma håret for då kom dei til å missa det. Julaftan måtte dei sela hesten og kjøra eitkvart, kor lite det var. Og dei måtte slutta med odde-lass. Elbu-dag er dagen etter trettandag. Då måtte ingen sela hest. Elbu-kvelden skulle ungdomen gjera alle dei julespel dei kom på, og so skulle dei drikka elbumenne og sjå kven som kom til å leva lengst. Dei hadde ei lita skål som dei drakk or, og so kasta dei ho over oksli. Dersom ho la seg holvd, fekk dei eit kort liv. Dette, og mykje meir, fekk han Ola Viko skrive ned på sine eldre dagar.

SOM MEDLEM I SOGELAGET

er du med og står opp under arbeidet med å taka vare på fortida. Me treng om å halda kunnskapane om fortida levande. Komande slekter vil trengja det enno meir, etter kvart som me fjerner oss frå "det som var".

Og er du ikkje medlem, ja, så er det berre ein telefon eller eit brevkort til Olav Kvamme, 5102 Alversund, som skal til.

Medlemskapet kostar f.t. kr. 60.- pr. år for einskildperson, og kr. 75.- for ektepar. Og då får du "MIMRA" to gonger for året!

HJELMÅS TEGLVERK, -EIT INDUSTRIEVENTYR PÅ 1800-TALET.

Ottar Styve. Kjelde: Tove Heggernes: Den første storindustrien i Nordhordland.

I ei lita og karrig bygd ved Osterfjorden såg dei for seg det store industrieeventyret, teologen Andreas Grønning og Berent Grønning, bror hans.

Dette var på slutten av 1840-åra. Dei siste 10.000 åra hadde landet heva seg. Omlag 40 meter hadde det stige or havet på desse kantar. Og der havet hadde stått hadde det sett seg av leir. Det var dette råstoffet i den såkalla marine grensa som skulle nyttast ut industrielt.

Kontrakten til grunnrettane vart sikra.

Andreas Grønning fekk rett til å taka ut leir i heile Hjelmås utmark, og skulle også få ta ut grunn til hus og hage "på beleilig sted i utmarken, og til boder og brygger ved sjøen. Ein stelte godt med industrireisaren. Arbeids-plassane var det sårt trøng for den gongen som no.

Det vart Berent Grønning som starta verksemda. Han flytte frå Bergen og bygde seg hus på Hjelmås. Eit standsmessig hus i høve til dei meir fattigslege stovene rundt på gardane.

Teglverket vart reist nær ved dei største leirtaka, nokre hundre meter sør for der Hjelmås kai og handelslaget er i dag. Mellom bygdefolk heiter staden Grovæ, eit navn som minner om tida då teglverket var med og forma landskapet.

I førstninga brende dei leiren i ein såkalla kasseovn, men i 1872 fann Grønning ut at den gamle kasseovnmetoden var for tidkrevjande, og han ville no skaffa seg meir moderne utstyr. Det var tyske fagfolk som sette opp ringovnen, murde skorsteinen, og lærde strilane å brenna murstein etter nye metodar.

Produksjonen kom no opp i heile 3 millionar murstein for året. Omlag 60 mann arbeidde på teglverket på det meste.

Seinare vart det og produsert takpanner. Men dette vart aldri nokon stor produksjon. Den store produksjonen av murstein tørde hardt på råstoffet, og verksleiringa måtte sjå seg om etter nye råstoffkjelder. Teglverket kjøpte tre leirgruver på Stamnes, og førde leir med båtar derfrå (1880). No hadde verket skifta eigar etter at Berent Grønning døydde i 1877.

Den nye eigaren, Petter Angell Giertsen, eigde seglfartøy sjølv, og sette desse inn i leirfarten. Tre av skutene kjenner ein navna på, det var "Syva", "Haabet" og "Svanen", men der var fleire. Kvar skute hadde eit mannskap på 4-5 mann, og brukte 6-12 dagar på ein tur til Stamnes, alt etter ver og vind. Det var nok eit tungt arbeid å lasta og lossa leir. Trillebåra var viktigaste reiskapen.

Mannskapet hadde 45 kroner på deling for ein slik tur.

Giertsen hadde eige salskontor i Bergen for produkta frå teglverket. Mursteinen vart ført til byen på frakteskuter som vart slepte av innleigde slepebåtar.

Alt har sin ende, og det hadde og teglverket.
Det vart problem med leiruttaket på Stamnes,
og andre leirgruver var ikkje å finna i Øster-
fjorden. I 1903, etter vel 50 års drift, vart
teglverket lagt ned.

Men den store skorsteinen stod der enno i 9
år. Som eit seglingsmerke ruva han i land-
skapet og gav ei ørlita von om at dei gode
tidene enno ikkje var forbi. Så, den 25.
oktober 1912, måtte kjempa falle. Teglverket
på Hjelmås var blitt histoie.

Teglverket hadde sett sitt preg på bygda. Det
skaffa kontantar til folk rundt på gardane,
ikkje berre på Hjelmås, men og i bygdene
kring. Heilt inne frå Stranda kom folk for å
arbeida på teglverket. Dei som hadde lengst
veg leigde seg inn på ein stovelem på ein
eller annan gard. Det vart fortalt at i mine
gamle stovehussov 2 teglverksarbeidarar og
tausa på garden på norde lemnen. Hadde veggene
kunna snakka hadde dei sikkert hatt mange gode
historier.

Mykje slit var det nok på teglverket, men og
eit serleg miljø som skilde seg ut frå det som
var vanleg i bygdene i den tida. Det var dei
gode replikkane og dei mange løgele tilburder
dei gamle hugsa, når dei i min barndom sat på
butikken om kveldane og mimra om tida på
telverket. Slitet var oftast gløynt.

Ein av desse, Nils J. Fyllingen, skreiv i 1912
"en sørgelig vise om skorstenen på Hjelmås da
den ramled ned den 25. okt. 1912":

En sørgelig vise jeg her skrive vil
og sige hvorledes det hele gikk til
at den store skorsten på Hjelmås gikk ned.
Hvorledes det gik er ei mange som ved.

I firti lange år den stået har der.
Ja, kom du til Hjelmås du ser den ei mer.
Men nu er den falden, den ligger i grus,
og stenen kan hende skal blive til hus.

Du skorstein du var alle arbeideres ven.
På tegl vi kommer ei mene igjen.
Og mangen en røgsky har steget fra dig
og lagt sig langt innover daler og hei.

Men så kom en dag da dens ende var nær,
og alle på Hjelmås de står der og ser
når den store manden (skorstenen) han
tumled om.
Syv-otte-ni skud fra dens indre der kom.

Så lenge som skorstenen stod på sin plads,
vi havde det håp at den ei stod på stads
Ja, mangen gang gik vi og tenkte på:
Skal vi aldri mene der arbeide få?

Men denne vår tanke den gik ikke så.
Til Hjelmås på tegl vi slap mene at gå.
Og mangen gang med en skjebne så tung,
de husker de var der den gang de var ung.

Når klokken den var omkring et og en halv
da ramlet den sammen, det var et stort fald.
Den orket ei stå der for alle de skud
da tre kilo dynamitt de vilde ut.

Ja, nu er den falden af arbeidet tret,
at få dig til jorden var ikke så let.
Men folk de finder på mange råd,
af den grund fik du ei lenger stå.

Farvel da du gamle jeg siger for sandt
kan hende der er gjerne folk og iblandt
som felder en tåre at du måtte gå.
Den veien du gik tenkte de ikke på.

Ja, nu vil jeg slutte med denne min sang
for jeg er så red den skal blive for lang.
Og hvis jeg har glemt noget, mind mig om
det.

At skrive et par vers det gjør jeg så let

"SKULEN VAR EI GÅVA - -"

Denne prologen som Kolbjørn Fjellanger skreiv til skulejubileet den 23. april 1989 er ei heil skulesoge i seg sjølv.

Ver helsa, heimnær og langvegs frå! Skal målet me nå, skal framsyn me få, må me attende sjå.

Då må me også leggja brett på Kristian Kvarts kongelege dekret:

Sognedegnen skal om Ugen een Sinde,
udi Sted og Stund Sogne-presten kan finde,
undervise det unge bonde-folk huld oc tro
udi Børnelærdommen - Catechismo.

I Noreg var dette trule' fyrste opptak til ålmen skule i sekstenhundreogsju.

Om strilen sakte var kongetru fann ikkje Lindåsingar seg i at dei no vart ilagde meire skatt, og først i sektenhundreogfirtifira måtte dei for Bisp og Slottsherre fira og fekk tilsett SOGNEDEGN - klokkar.

Opplæring for ungdom om sundagen kom, men berre i Luthersk kristendom.

På truna kom sekste Christian i fjorde fylgjande generasjon. Han tid for fredesleg framsteg fann, kunngjorde konfirmasjon, og innførde ALMUESKOLE i syttantrettini.

To hundraogfemti års tid skal me minnast i dag i festfagert lag.

I vår tid me fullt ut forstår at det måtte gå nokre år med vrangvilje, vanskar og hefte, leit etter lærarkrefte' før skulen kunde koma i rute.

Lindås var likevel tidleg ute, og minnast me kan at biskop Erich Pontoppidan CONFIRMEREDE med glede vår SKULEFUNDATZ og gav han som fyredøme plass.

Me fekk ordna OMGANGSSKOLE. SKOLEHOLDER var lesarungen Ole. På kyrkjegolvet var han best sa både kyrkjelyd og prest. Han kunne fadervår, vedkjenning, bodord. Han kunne stava og tyda - bokord, og fekk for framferdi berre godord.

Kwart sokn vart delt i fem omgongslaug. Frå hus til hus bak hump og haug traska lærar og ungeflok.

Matbord, ekteseng, vogga og rokk var i stovone naudsnyt husbunad. I dagsstjorni førde skulen til snunad. Det kom knapt sjangse å koka seg mat, og læraren laut då få sitt på fat!

Pålyst frå preikestolen varde omgangen månader to. "Ungane slit både sokkar og sko, dei skulle arbeidd berrføtte i odnæ no! Å lesa treng ikkje tausebødn læra, da kan presten og klokkaren gjera!"

Skuleskatt måtte svarast utan bøn. Læraren skulde ha 10 dalar året i løn, og dertil ILDEBRANN, mat og seng som ofte måtte delast med husband eller dreng.

Lærnaden var lesing eller kristendom. For rikmanns born vart opna rom om dei ville læra REGNEN eller SKRIVEN: Det kostar 10 skilling UKENTLIGEN.

Skuleskipnaden sto seg seks sneiser år, skifte litt med innhald og skiftande kår, og umse ettermæle får. Kjensla av kunnskapsskule kom på resten då P.A. Jensen, gamle Lindås-presten laga livnær lesebok. Her hadde han vore ordførar, sume såg han no som ein verdsleg opprørar.

Av lærebøker vart krave AUTORISERED UDGAVE PONTOPPIDANS FORKLARING var GJENNOMSEET AF JACOB HVEDING vår eigen folkekjære prest.

Skulesogeskrivar er ille faren, tilfanget
brann med prestegarden.

Fram i fulldagsljos må finnast mangt me kan
minnast:

Langt i lyngmari inn me skulestova finn - - -
Lengdi frå Sørebøen var lik den frå Nordigard,
og opp i frå Vestresjøen var plent som til
Austeskard.

Høyr songen! Han fyllte stova ved morgonbøn og
ved slutt!

Ja skulen var beintfram ei gåva,- og
skuledagen for stutt!!

Sume no til dags klagar -som dei hev gjort
alle dagar- at skulen "kostar grynn"!

Å styra den krev klårsyn, vidsyn, framsyn.
Skal framsyn me få, skal målet me nå, kan me
ikkje berre attende sjå, men om framtid, veit
du, er vride å spå.

Sume ottast at skulen vil verta mata med
fjernsyn og data, at ein or himmelrømdi hentar
hit mykje skit frå planet og satelitt.

Hjelperåder nye me sikkert får. Arbeidsmåtar
kjem og går.

Eg vonar at også i komande år, med kunnskapen
klår, under skiftande kår der velviljen rår,
skulemeisteren Bård rakryggja står!

HARDINGFELA.

Det instrumentet som har lengst tradisjon i
bygdene våre, og som framleis er i bruk, er
utan tvil hardingfela. Den elste hardingfela
ein kjenner til er no på Historisk Museum i
Bergen, og er signert "Ole Johnsen Jaastad
1651". Denne fela har berre to understrenger.
Dei fleste felene har i dag fem eller seks
understrenger.

Fela var med i alt samkomeliv tidlegare, ikkje
berre i brudlaup og vokeneter, men så å seia
frå vogge til grav. I boka Alenfit I av Nils
Hjelmtveit kan ein lesa dette om ein spelemann
frå Hodnesdal:

Gullak (Gullik) Johannessen Hodnesdal f. 1759
d.1832. Gullak var sers flink med fela. Truleg
har slåtten Hødnesdalen, som var kjend i indre
Osterfjorden og på Voss, navn etter han.
I romjula eit år vart han haugteken på veg
millom Øvstegarden og Hodnesdal. Då lærde han
ein slått som han nauleg ville spela sidan.
Han vart alltid sjuk etterpå når han spela
den slåtten. (Etter Ranveig og Nils Hodnes-
dal).

I boka "fela ho let" av Arne Bjørndal/Brynjulf
Alver er same spelemannen omtala såleis:
I Hamre i Nordhordland levde det ein spelemann
som heitte Hodnesdal. Ein slått han spelte
fekk navn etter han. Hodnesdalingen, kalla dei
han. Det er same slåtten som vert kalla "Ein
golo gut" andre stader. Denne rullen spela
Hodnesdalen i likferda etter kona si. Han sat
skrevs over kista og spela slåtten. Dei hermer
etter han:"Ho vart spelt til kjerke den dagen
ho var brur,- ho skal spelast til kjerke i
dag og". Dette var kring 1830.

Spelemenn og felemakarar finst det enno i
bygdene våre. Mellom medlemene i Lindås
Spelemannslag er der heile 4 som har laga frå
1 til fleire feler som vert brukt i laget.

SVELTEFORING

I sumartida når dyra gjekk ute kunne ein fø større buskap enn om vinteren. Då måtte dyra leva på det som var sanka saman gjennom sumaren og hausten. Tillegsfor var ikkje å få kjøpt. Vart det for lite for når det leid på vinteren, avdi ein hadde disponert feil eller at våren kom seint, og ein måtte slakta dyr, var det eit stort økonomisk tap. For levemåten var det viktig å ha så stor buskap som råd var. Om hausten måtte bonden tenkja i gjennom kor mange dyr han hadde for til, og slakta resten. Grisen åt lite av det vanlege vinterforet, og vart ikkje slakta før til jul. Krøttera vart para om sumaren slik at dei kalva i høveleg tid om våren før dei vart sleppt ut. Gjennom vinteren vart det difor lite og inkje mjølkeproduksjon. Når dyra stod i ro, tett saman i bås og binge, og ikkje gav mjølk, trong dei ikkje så mykje for. Dei vart etla ei viss mengd om dagen, rekna ut frå det bonden meinte var tilstrekkeleg. Ofte var foringa for knapp, og når dyra skulle sleppast ut om våren kunne dei vera magre og ustø på beina. Hesten, som var i arbeid også om vinteren, vart ofte betre fora. Han fekk mykje av halmen etter treskinga om hausten. Uttrykket "svelteforing" vart skapt av embedsmenn på 1700-talet, og har ein negativ undertone. I bondesamfunnet såg ein annanleis på det. Folk flest måtte også nøya seg med lite mat, og var vane med ikkje å kunna eta seg mette. Difor såg dei ikkje på veik foring av husdyra som dyrplageri.

VIKTIGE MERKEDAGAR OM VINTEREN:

SIMONSMESSE, 28. oktober. Minnedag for apostlane Simon og Judas Thaddeus. Mange stader galdt det at frå denne dagen skulle husdyra ha full inneforing.

KYNDELSMESSE, 2. februar var Marias reinsingsfest. Merket kunne vera lysestake, krun eller lilje. Lysestake og krune symboliserer den heilage Maria, lilja er symbol for uskuld. Halvparten av det innsamla vinterforet måtte vera att i løa ved kyndelsmesse, elles ville det verta fornaud til våren.

FRÅ GAMLE DAGAR.

GAMAL TRU, SED OG SKIKK.

Fyr at ikkje julereiæ heidl anna sore tyras sku' gjera noko gale mæ beistæ, laut dei juledags morgen smyrja kyraspenane mæ da talje so va att tå julaljøse.

Dei laut og passa på at øks og ljå va idnåføre dørane.

Juledags morgenon slo alltid ho mor nåke tå julaøle i florstudnå, noke slo ho på ein åker og nåke i kjedlå.

Mor hass Kristin Leknes, so va or Målvikjæ, førtalte at ho såg eingong ei hudla so sat på grusteidn å kjyrva badne sitt. Og ho va viss om at so va tefedle, fy badnsline låg att på grusteidn når hudlå va faræ.

Da va ofta to huslya i ei og sama stovå. Og gruå va i ljørestovå. I Øvstegaræ va ei røykstøva. Svebokjæ va ei bok mæ åndelæ songa so me song mykje i i min ongdom, -og seinare og.

Når nåken va døe og framlagde, sette dei alltid eit tenfat mæ eidn ljøsestake og ei songbok innme høvdagavlen.

Når eit badn va fødd, la dei alltid ei songbok i våggå, da måtte ikkje gløymast.

Dei måtte aller ganga frå ei barsengkona dei første åtte dagane. og dei måtte passa vel på badne so ikkje huldane skudle reisa mæ da.

Etter Aasa Eknes.

Tuftakallen og julsvineinane laut ha sitt
julapta, dei med. Og juleølet måtte dei
visseleg få smaka.

"Da kudne no vera ka da vidle. Våre sette
alltid ei skål øl på storekrakkjen julapta,
da skudle vera tystadrekka te julreiæ. Og
visst va da, at då mørjen kobm, va skålæ tom.
Detta va no sers ålment i badneåræ hedna mor.
Og da æ no kring loo år sia."

"Ho mor hadde alltid ei viss seng åt tunkadlæ.
kom dar femmena folk te tuns, vart tunkadlen
si seng reidd og flidd, ho te liks med
gjestebøfølkje si. Og da måtte aller gløymast
å reia sengjæ hass kvert julapta. Men du kan
lita på at da vart påhåtta."

(Etter J.L.Eknes)

HERME.

"Da kudne vera å byta ku mot verre beist", sa
dei når dei skulle handla eller byta noko, og
dei ikkje va trygge på kva som var best.

"Opplytten", kalla dei eit stakkaliv som var
fasthekla i understakken.

"Omflidnaden er ein velsigna ting", sa jenta,
ho klyppte larkane under dosa (stakken).

Redaksjonskomite: Ottar Styve Arvid Hagesæter Einar Helland	Telefon til bladet: Arb.: 350555 Pr.: 353302
--	--

Adressa til bladet: Ottar Styve, 5164 Hjelmås
--